

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

© Jasmina Mihajlović, 2011.
www.khazars.com

© 2014 za ovo izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01156-2

Izražavamo zahvalnost „Legatu Milorada Pavića“
i Jasmini Mihajlović na pomoći prilikom realizacije ovog izdanja.

Milorad Pavić

BEOGRADSKE PRIČE

Priredio Aleksandar Jerkov

Beograd, 2014.

SADRŽAJ

1. Vrata sna	9
--------------------	---

2. Krevet za tri osobe	13
------------------------------	----

3. Konjica	26
------------------	----

4. Dopis časopisu koji objavljuje snove	38
---	----

5. Tajna večera	40
-----------------------	----

6. Dvoboj	47
-----------------	----

7. Peglana kosa	55
-----------------------	----

8. Borba petlova	60
------------------------	----

9. Lozinka	84
------------------	----

10. Atlas vetrova	93
-------------------------	----

11. Ukus soli	104
12. Večera u krčmi „Kod znaka pitanja“	111
13. Lipov čaj	117
14. Monaški nož	123
15. Soba Andrije Anđala	131
16. Otrovnogledala	137
17. Terazije	155
18. Zapis na konjskom ćebetu	161
	
19. Izvrnuta rukavica	167
20. Infarkt	178
21. Duše se kupaju poslednji put	184
22. Doručak	188
23. Tri svračja leta odavde	196
24. Pitanja druge vrste	206
	
25. Bahun i leopard	212

BEOGRADSKE PRIČE

VRATA SNA

Prva vrata

Žene, bilo da su matere ili supruge, od vas veoma često traže da nešto nađete. To pamtim iz detinjstva. Nikada u životu nisam uspeo da nađem nijednu stvar koju su roditelji ili tetke tražili od mene da nađem.

Ni danas ne volim da tražim. A šta sve nisu tražili od mene. Crvenu kapu u srednjoj fioci ormana u zelenoj sobi, kuću tatinog kolege u ulici ispod naše, prvu iza ugla, cediljku za paradajz iz kuhinje, svesku časopisa GONG (Glasnik opštenarodne gimnastike) s beličastim koricama, crnomanjastu maminu koleginicu Zagu na železničkoj stanici, koja stiže večernjim vozom iz Zaječara, tečinu zelenu pisaljku u stolu na spratu, vezanu ljubičastom vrpcom, salaš kraj Pančeva, gde me je čekao ujak na biciklu, prodavnicu kraj berbernice u Ulici vojvode Stepe, čašu s krunom dobijenu od tetka Micike u vreme bombardovanja... Sve to i bezbroj drugih stvari, uključujući upaljače i knjige (ako nisu bile raspoređene mojom rukom po policama), nikada nisam našao – sve to, ostalo je zauvek nepronađeno. Ceo jedan svemir neotkrivenih stvari kružio je oko mog detinjstva i katapultirao me u život nemilosrdno praćen negodovanjem okoline. Ponekad i danas sanjam

da nešto tražim i ne mogu da nađem. Ne znam zapravo ni šta tražim onako u snu, ni gde bi to moglo da bude, ni kako izgleda, ali moram to nešto da nađem. I u strepnji da traženu stvar neću prepoznati hvata me užas.

Sanjam, na primer, roditeljsku kuću na Voždovcu. Odbratio sam ulaz, ušao u kuću, lutam od sobe do sobe, sâm sam u njoj, ali jedva mogu da poznam unutrašnji raspored. Na drvenom stolu u negdašnjoj vešernici zatičem ostatke jela. Neko je zobao grožđe s hlebom i zalio sve to rakijom iz majušne čaše. Po tome sam osetio da možda osim mene ima još nekoga u kući. Shvatajući to, podilazi me jeza i ja hoću da izađem napolje. Utom napolju počinje kiša. Šum kiše koji se širi po roditeljskoj kući ne zaboravlja se nikad, ali može da bude sablasan kao ovo sada. Tražim ključeve od ulaznih vrata, ali ne mogu da ih nađem. Pomišljam da sam ih, pošto sam ušao u kuću, negde spustio i zaboravio. Posle dugog traženja po nepoznatim fiokama i dolapima, opet osećam da u kući, koja je u polumraku, ima još nekog. Umesto ključeva nailazim na miris rakije voskovače. Pokušavam da otkrijem gde je i ko je taj uljez, čak u jednom trenutku viknem:

– Hej! Ima li koga?

Od tog uzvika sledim se, jer mi on pokazuje da sam od ulaska u zgradu svestan da je ona napuštena. Pomalo prestravljen pred mrakom koji se hvata i koji se već zacario u većini prostorija, rešavam da odem makar i bez ključeva ne zabravivši kuću. Pritvarajući ulazna vrata zgrade, primetim da su ona u obliku muškog sakoa na jedan red kopčanja i da napolju, iz srednje rupice sakoa, vire ključevi kuće.

U tom trenu ugledam u hodniku unutra neku priliku. Na moje zaprepašćenje, iako sam očekivao da u kući mora da je neko muško čeljade, tamo stoji žena. U paničnom strahu od nje zalupih vrata u vidu sakoa tako da žena ostade iza njih u kući. Odlazeći, bacam još jedan pogled na ulaz i prepoznajem sako. To je moj žuti kaput sa ukrštenim mrkim prugama, onaj iz 1971. godine... Oдавно zaturen. Vraćam se i zabravljam kuću, to jest svoj sako. I u njemu ženu.

Druga vrata

Sanjam da sam u nekoj crkvi punoj fresaka i ikona. Nije služba, vlada polumrak i u crkvi je još neko sa mnom za koga ne razaznajem najtačnije ko je. Ne vidim ga najbolje. Povremeno kroz odškrinute dveri u crkvu ulaze osobe za koje znam da su u nekoj vezi sa mnom, ili prijatelji, ili saputnici, ili ponajpre neko pomoćno osoblje. Oni unose odnekud spolja vino i vodu i poje svece i svetiteljke po freskama i na ikonama. Povremeno se čuju i neki drugi posetitelji, koji napolju, možda u manastirskom dvorištu, ili u porti crkve, ili ponajpre na nekom trgu pred hramom, borave u grupi. Jer ja ne znam gde se crkva nalazi i šta je pred njom. I ti drugi povremeno ulaze ovamo, ali praznih ruku i odovud iznose nešto napolje, čime, kako mi je u snu poznato, hrane demone skupljene pred hramom.

U jednom trenutku ja opažam da se moji saputnici i saradnici više ne pojavljuju u crkvi, zaključujem da su ih zadržali oni drugi pred vratima i da im ne daju da uđu i nastave svoj posao pojenja ikona. Pokušavam da izađem na vrata da vidim šta se događa, ali ne uspevam, pa vičem nešto kao:

– Šta je to tamo?

Na to nepoznata ličnost iza mene u hramu odjednom progovara povišenim glasom:

– Nemoj da vičeš!

Ja se tada budim iz sna i u magnovenju tog buđenja postaju mi jasne dve stvari:

1. shvatam da je ona osoba u hramu imala veze sa hraniteljima demona na isti način kao ja sa pojiteljima ikona.

2. shvatam da kroz vrata hrama nisam mogao da izađem, jer su to u stvari bila moja usta.

KREVET ZA TRI OSOBE

1.

uvaj se Anđelara, njegovo ime laže! – govore su mi obično kolege sa univerziteta.

– Ako laže koza, ne laže rog – odgovarale su studentkinje. To je bilo u vreme kada nokti brzo rastu. Moji su bili uvek izgrizeni, ali se za Anđelara govorilo da mu ih grizu žene. Tad, dok smo se još sretali u Kapetan-Mišinom zdanju, njegova kovrdžava kosa bila je puna perja, opiljaka olovke i tramvajskih karata, kojima su ga devojke zasipale u prolazu. Uvek je jeo (čak i kod „Tri šešira“) sopstvenom viljuškom koju je nosio u džepu i kojom je ujedno češljao bradu. Osnovni utisak u vezi s njime bila je mešavina neke čudne privlačnosti i straha koji je budio u nama. Tokom druge godine vodili su nas da obiđemo stari arhiv u Dubrovniku. Usput smo iznajmljenim ribarskim brodom napravili izlet do Cavtata, ali smo naišli na talase. Gotovo svi na brodu su povraćali kada je Anđelar iznenada počeo da zviždi neku melodiju i zviždanjem nas jedne za drugim naterao da se smirimo i da prestanemo sa povraćanjem. Od Anđelara smo naučili šta je „pijani hleb“ i kako se jede. Kada bi želeo da brzo zaboravi ili izbegne neki duhovni potres, čovek se mogao za tren oka opiti tako da ne zna za sebe.

– Dovoljno je – objasnio nam je Anđelar – da dva-tri zalogaja hleba umočiš u čašu s rakijom i da ih progutaš. Začas ćeš biti potpuno pijan, ali to pijanstvo prolazi brže nego inače i deluje kao vrsta kratkotrajne nesvesti.

Anđelar je dolazio na predavanja bez kaiša. Najnižu dugmad košulje obično je prikopčavao za najviše rupice na prerezu čakšira i tako je pantalone nosio u stvari o vratu. Često je bio u društvu sa dvojicom starijih prijatelja koji su ga oslovljavali sa „sine“. Jedan od njih zvao se Maksim i bio je iz Sremske Mitrovice, a drugi, Vasilije Uršić, bio je Beograđanin. Vasilije i Maksim stanovali su na Dorćolu, kod Uršića, na uglu Skender-begove i Kapetan-Mišine, u stanu na spratu, do kojeg se sa fakulteta zimi moglo stići veoma brzo klizavicama koje u to doba godine seku Ulicu braće Jugovića, zatim Siminu, Jevremovu, Jovanovu, Strahinića bana i Dušanovu. U njihovu sobu, koja je imala po tri prozora iz svake ulice i na uglu malo podignut balkon, bili smo pozvani nove 1972. godine na večeru. Tačnije, na „pasulj s mesom bez mesa“. To je značilo da je pasulju bio drugi dan i da je prvog dana iz njega bilo pojedeno meso. Unapred nam je rečeno da će društvo biti mešovito, ali nismo znali ko će se sve zapravo tamo naći i ko će s kim otići.

– Kada smo se okupili, videli smo da je soba bila građena na lakat. Na zastakljenom balkonu, koji je za stepenik bio viši od sobe (i s kojeg se po kiši mogao čuti Dunav), nalazio se štednjak i oko njega se majao Maksim. U jednom kraku sobe video se postavljeni sto sa svećama udenutim u dve stare lule. Pošto u WC-u nije bilo sprovedenog osvetljenja, kada bi neko želeo da se povuče, uzimao je lulu u zube, palio sveću i odlazio tako da obavi svoj posao. U drugom kraku sobe stajao je starinski krevet za tri osobe, sa ugrađenim časovnikom iz kojeg je vreme davno iscurilo. Krevet je bio gvozdjen, na šest metalnih stubova, s malim mesinganim kuglicama na vrhu, razmere najmanje 300 x 250 cm.

– Kad čovek legne u njega – šapnula mi je jedna od devojaka u prolazu – to je kao da je đavo pljunuo u Dunav. Pričalo se da je Anđelar (koji nije imao stalnog prebivališta) u njemu ponekad

spavao sa po dve prijateljice. On sam nam je, međutim, uz osmeh rekao da se to jednom (u odsustvu domaćina) stvarno i dogodilo, ali uz opkladu da nijednu od njih neće dirati. Opkladu je dobio, ali su je izgubile devojke.

– Krevet za Žaklinu Kenedi – primetio je neko u šali, na šta se Anđelar pobunio i dodao da bi o Žaklini Onazis trebalo dobro razmisliti.

– Zar ne smatrate – upitao je on prisutne – da bi Žaklinu Onazis pravoslavna crkva imala razloga da proglasi jedinom sveticom istočnog hrišćanstva u XX veku? Stvar je jednostavna. Zar nije žena rimskog cara Konstancija, Jelena, prešla u hrišćanstvo posle smrti muža i tako postala svetica? Zašto žena najpoznatijeg katoličkog predsednika vodeće zapadne imperije XX stoleća ne bi, pošto je napustila rimsku veru svog muža i prešla u ortodoksiju, venčavši se sa Onazisom po istočnom obredu, u toj svojoj novoj veri bila primljena na isti način? Zar je ona učinila nešto manje sablažnjivo za svoju dotadašnju sredinu od Jelene? Razmislite malo o tome...

– Vidi ti njega, taj hoće da preskoči sopstvenu senku! – uzviknuo je iznenađeno Vasilije, ali je u tom trenutku razgovor bio prekinut. Liza Flašar, jedna od onih devojaka koje su naročito padale te večeri u oči i na koju su očigledno računali za tu priliku (a možda i na duže) domaćin ili njegov prijatelj Maksim, sasvim neočekivano i nešto pre vremena bacila je karte na sto, valjda u strahu da ne bude pretekuta. Ona je još tokom razgovora veselo i nimalo kradom zavljučila prste u džepove prisutnih, i već je znala tačno gde se mogla naći, ako joj zatreba, čista maramica, upaljač ili vrsta cigareta koja joj odgovara. Ona je iznenada iz Anđelarovog džepa izvukla njegovu viljušku i sa uzvikom: – Hajde da počnemo s večerom! – zabola viljušku Anđelaru u rame. I kasnije, pošto je pasulj začinjen kašikom meda bio iznet pred goste, ispod stola moglo se ugledati njeno izuveno stopalo kako kradom od nas u Anđelarovom krilu pokušava nožnim prstima da otkopča košulju koja je držala čakšire. Anđelar je u početku mirno jeo, ali je u jednom trenutku odgurnuo jelo i viknuo okrenuvši se Lizi:

– Dobro, šta hoćeš svejednako od mene?

Svi smo za časak prekinuli večeru, a Liza je hladnokrvno odgovorila:

– Ti dobro znaš šta hoću. – Anđelar je na to besno bacio ubrus u tanjir i prosiktao:

– Dobro, svlači se onda!

– Odmah? – upitala je Liza veoma brzo.

– Odmah – odgovorio je Anđelar.

Liza ga je pogledala jednim dugim pogledom, kojim kao da je popila iz njega svu hranu koju je dotad uzeo, ustala od stola, prišla postelji i počela naočigled svih nas da se svlači gledajući ga netremice i dalje. Stajala je u uglu sobe kao drvo koje lagano puni svoju senku lišćem, a Anđelar je izgledao kao zec uhvaćen u snop između dva fara, iz kojeg ne može napolje. Maksim, koji je očigledno hteo da ublaži zaprepašćenje nastalo za trpezom, prišao je štednjaku u izlogu svog balkona i otvorio jedno kiselo mleko. Liza je već skidala čarape i videlo se da su raznobojne. Anđelar je nemo sedeo za stolom okrenut leđima postelji, odmah do Vasilija, a Maksim je u mleko narezao krastavaca i stavio na vatru jedan nož da se zažari. Zatim je očistio češnjak belog luka. Obučena u naše poglede, Liza je skidala grudnjak; bio je iz dva dela i imao je kopču spreda. Na tom grudnjaku preko jedne sise pisalo je: *Aj*, a preko druge: *de!* Na prvi pogled to je izgledalo kao da Lizine sise imaju imena – jedna muško, druga žensko, ali pre no što je grudnjak bio raskopčan, na njemu se u stvari moglo pročitati:

Ajde!

A potom nije više bilo razloga da se čita. Liza je najpre odbacila jednu poluloptu, pa drugu, i mi smo videli kakve boje su joj bile bradavice. Anđelar je i dalje nije gledao, niko nije ni kušao od jela, a Maksim je u prozoru usijanim nožem počeo da reže luk i on je zamirisao po sobi i pomešao se sa mirisom Lizine puti i kose. Zatim je u kiselo mleko s krastavcima dodao ljute rotkvice i maslinovog ulja. Dok je malo mirođije i „psećeg grožđa“ bacao

u salatu, Liza se oslobodila poslednjeg komadića odeće. Maksim je prišao stolu i stavio činiju pred Vasilija i Anđelara, a Liza je odigla pokrivač i smestila se u krevet. Samo je jedno njeno nago stopalo ostalo da viri napolju. Krevet je zaškripao pod njom baš kada je Anđelar pružio viljušku prema salati. Zastao je na pola puta i osetio da ga gledamo. Bilo mi je tada jasno da se svi u sobi opredeljujemo između dva „neću“. Onda je spustio viljušku, ustao i prišao krevetu. Nije se svlačio, skinuo je samo prsten s ruke i stavio ga na domali prst Lizine noge. Zatim je otkopčao ono jedno dugme koje je držalo košulju i čakšire zajedno, i zakoračio u krevet. To je bilo praćeno krikom. Odmah je svima postalo jasno da nije kriknula samo Liza. Kriknule su sve žene koje su bile u sobi. Anđelar i Liza ležali su pokriveni i dok mu je ona svojom riđom kosom brisala usta od jela, Maksim je u drugom kraju odaje ponovo prišao onom štednjaku u prozoru kao da se ništa nije dešavalo. Podstaknuo je vatru, usijanu površinu štednjaka dobro posolio, pripremio nekoliko malih ljutih paprika i jedan drugi nož, kada se iz sobe čuo šum kao da neko žvaće. Niko, međutim, za stolom nije jeo; čulo se kako Liza u poljupcu žvaće Anđelarov jezik. Maksim je razbio i bacio pravo na plotnu štednjaka nekoliko jaja koja su se smesta stegla na jari i u svako žumance zabo po ljutu papriku, terajući je do kraja i zavrnuvši da zacvrči. Tako je svaka paprika doprla do usijanog dna i pustila ljutu tečnost u žumance. Iza nas Anđelar i Liza usklađivali su dah, a preda mnom je sedeo Vasilije i uzimao zrno po zrno pasulja, gnječio ga jezikom, ali ga nije gutao nego slagao u ustima. Maksim je tada dugim nožem skinuo jaja sa štednjaka na tanjir i izneo ih na sto. Onda je Liza počela da se čuje glasnije od Anđelara i mi smo za trenutak pomislili da peva. Odmah zatim smo shvatili da to nije bilo pevanje, nego da je njen glas samo pratio (kao reka stene) ono što se događalo pod njim duboko dole na dnu vode. Reka je pevala u dva glasa. Jedan je bio postojan, svetao i ćeretav, drugi dubok, preteći i pokretan. Onaj svetli glas pripadao je virovima, koritu, peni i bojama koje reka ne može da spere i odnese sobom; oni stoje u njoj uvek na istom mestu i istog oblika. Onaj

drugi, duboki glas pripadao je vodi što otiče ispod virova i uvek je druga; ona nosi ptice koje je vetar podavio i balvane što tupo udaraju o žala ili kao ribe iskaču iz reke. Čak se u tim glasovima mogla čuti mahovina sa obale i vrbe koje su dole do vode.

A zatim niko za stolom nije više mogao da izdrži. Maksim je najzad i sam napustio svoj izlog, prišao žurno trpezi, odlomio komad peciva, umočio ga u čašu rakije i halapljivo progutao zalogaj „pijanog hleba“. Zatim je sve bilo gotovo. I ono za stolom i ono u postelji. Polako smo se oblačili i razilazili. Videlo se da nas je bilo sedmoro i da ću ja ostati bez para. – To i nije loše – palo mi je na um – tako mogu da sačekam trenutak kad se Anđelar i Liza raziđu i da ulučim novu priliku. Slično su, uostalom, svakako mislili i drugi koji su te 1972. godine večerali na uglu Kapetan-Mišine i Skender-begove ulice.

Ali, dugo je izgledalo da žene prisutne na ovoj večeri nikada neće moći da oprostite Anđelaru ono što je Liza učinila njemu i njima te noći.

U svakom slučaju, tako smo videli kako se jede „pijani hleb“.

2.

Prošla je godina i mi smo provodili vreme opet povremeno zajedno, ali ne zalazeći više u sobu s balkonom na Dorćolu. Naprotiv, često smo s Anđelarom i Lizom šetali ulicom u kojoj je ona živela u iznajmljenoj sobi s dve koleginice. Ta ulica tekla je naporedo sa Dunavom, samo s ove strane Novoga groblja. Imala je tri imena i završavala se na lakat, koji ju je štitio od košave. U početku se zvala Vojvode Brane, zatim (mada uopšte nije skretala) Vojvode Savatija i, najzad, Hadži-Mustafina. Bila je od onih u kojima se noću čuje kako susedi šakama u krevetu ubijaju komarce. U njoj smo po pločnicima ispisivali skaradne stihove, čučali na uglovima noću u parovima i pušili, ili tražili najmanju

kuću u Beogradu, za koju je Anđelar tvrdio da se nalazi u toj ulici i da joj vrata, kada se otvore, zatvaraju prozor. Nismo čitali ništa sem tekstova na omotima ploča. Anđelar i Liza vodili su nas ponekad pred zoru u puste male parkove s ljuljaškama skrivenim među drvećem i pokazali nam kako se na tim ljuljaškama može neobično voditi ljubav. Ljuljašku i Lizu zajedno Anđelar je držao u naručju i lagano ih privlačio i odbacivao stojeći. Ponekad smo odlazili na Novo groblje da učimo po klupama i da se ljubimo s peskom u ustima misleći na smrt.

A sasvim retko poneko od nas prišao bi kradom od Anđelara Lizi i postavio pitanje:

– Da li još nosiš onu stvar?

– Koju stvar?

– Ti znaš koju, Anđelarov prsten na nozi.

– Ne skidam ga – odgovarala je obično Liza, i razgovor bi se na tome završavao.

Tek kasno u zimu svratili smo jednom opet na novogodišnju sedeljku kod Uršića. Bilo je mnogo smeha, koji mi u prvi mah nije bio jasan, a potom mi je jedna od naših koleginica (ona koja je ostala još od dorćolske večeri za stalno sa Vasilijem) otkrila tajnu. Devojke su bile izdvojene i na krevetu za tri osobe plele nešto kradom od muškaraca. Igle i pletivo su donele sa sobom krijući i bilo je neverovatno ono što se pokazalo u njihovim rukama. Ta zima 1973. počela je naglo s mrazovima i one su (po savetu jedne od svojih baba) plele mladićima nakurnjake koji se stavljaju samo po zimskim vetrovitim noćima kada se dugo hoda. Plele su ih od vlasi sopstvene kose, skupljane godinu dana, upredene i smotane u klupčad. Tako su navlake izlazile nejednake po boji i veličini. Bilo ih je – već prema kosi od koje su – vranih, boje lana ili riđih, kao što je bila ona koju je plela Liza Anđelaru, a videlo se da je za tu priliku bila jako skratila kosu. Devojke su kradom bacale poglede na ručni rad u krilu svojih susedki, motreći naspram tavanice ozarene snegom kakav konačni oblik (prema uzorku koji je svaka od njih imala na umu) dobijaju navlake. Kada je jedna od devojaka osmotrila Lizino pletivo i videla ono što ju

je zanimalo, od zavisti je krišom pod krevetom prekinula nit od koje je bila pletena Anđelarova navlaka. Šta je dalje bilo nije se moglo pratiti, jer je Nova 1974. godina izbila i svi smo ustali da se izljubimo. U mraku, ostala je samo u prošloj godini prekinuta i u novu godinu neupredena nit Anđelarovog klupčeta.

3.

Zaspali smo u zoru, a probudili su me predveče miris pržene kobasice i polupijani glasovi, koji su bivali sve jači.

– Stvoren sam sakat, a vi mi tražite da budem mutav – čulo se kako Anđelar viče Maksimu i Vasiliju nastavljajući, očigledno, u novoj godini neku njihovu davnašnju raspravu, koja meni nije bila poznata. Lize i ostalih devojaka nigde nije bilo, a Maksim je u prozoru pržio kobasice, ali se videlo da je uznemiren po tome što je vatru tako podjario da su mu komadi svaki čas iskakali iz tiganja i udarali u okna. Za stolom su sedeli Vasilije i Anđelar, i Vasilije je tiho, jedva čujno govorio:

– Zar ne vidiš da ni to lice na tebi nije tvoje? Pogledaj na bilo koju fresku ili sliku pa ćeš ga začas naći. Tebi je samo privremeno dato na čuvanje, da ga malo nosiš, kao tuđ šešir, pa će otići dalje. To isto vredi i za tvoj glas i zvižduk. Osvrni se, uostalom, na svoju senku, tu na zidu, koja je rasla i gojila se s tobom. U nju ćeš jednom leći poslednji put i ona će te nadživeti. Nije svejedno na kakvoj vatri hraniš tu senku. Moraš joj birati pašu. Razmisli o tome, jer sam te već više puta savetovao da ne veruješ svakom ognju. Ja znam, sin joj nikada nije pomogao ocu, ali ti si stalno treći koji smeta. Došlo je vreme da se postave vrata u džepove...

Potom je posegao za Anđelarovom viljuškom i pružio mu je.

– Na, očušljaj bradu – rekao je poluglasom, ali je Anđelar odbio. Tako je, kao neka vrsta argumenata u ovoj nerazumljivoj polemici, pala na sto.